

Aangifte van strafbare feiten

aangever:

Hüseyin Baybasin,

thans gedetineerd in de Penitentiaire Inrichting Midden-Holland, locatie Alphen a/d Rijn,

ten deze vertegenwoordigd door:

de advocaten mr P.H. Bakker Schut en mevrouw mr. A.G. van der Plas, die bepaaldelijk zijn gevolmachtigd om deze aangifte te doen.

Inleiding

1. Aan deze aangifte ligt onder meer de navolgende documentatie ten grondslag:
 - a. het gehele strafdossier in de zaak Hüseyin Baybasin, waarin aangever bij arrest van 30 juli 2002 van het gerechtshof te 's-Hertogenbosch onder parketnummer 20.000493.01 is veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf, inclusief de stukken betreffende de behandeling van diens zaak door de Hoge Raad der Nederlanden en het Europese Hof voor de Rechten van de Mens;
 - b. de concept-aanvraag tot herziening op grond van art. 457 Sv., de daarbij horende bijlagen, alsmede de daaromtrent en over de Commissie Posthumus gevoerde correspondentie met de Voorzitter van het College van Procureurs-Generaal;
 - c. het dossier van de civiele rechtszaak van H. Baybasin tegen de Nederlandse Staat en drs. A.P.A. Broeders ter zake van onder meer schadevergoeding wegens jegens Baybasin gepleegde onrechtmatige daden, ingeleid bij dagvaarding van 10 augustus 2004, in welke zaak de Staat thans voor dupliek staat;
 - d. een in de Turkse taal gesteld "Aanvullend Rapport" van januari 2007 van de Turkse overheid (65 pagina's), welk rapport een soort uittreksel is van een (nog geheim) zeer uitgebreid rapport (naar verluidt ± 1000 pagina's tellend) van 10 december 2006. Het uitgebreide rapport beschrijft en analyseert de rol van de Turkse staat, respectievelijk van Turkse overheidsfunctionarissen etc., in de internationale drugsmokkel tot eind jaren '90. Het "Aanvullende Rapport" is met name toegespitst op de wijze waarop de Nederlandse strafzaak tegen aangever in elkaar is gezet via een complot tussen Turkse "belanghebbende kringen" en Nederlandse, Duitse en Engelse justitiële en politionele functionarissen.

Gezien de in het rapport beschreven wijze van onderzoek, de kennelijk vrije toegang tot (alle bronnen van) Turkse geheime diensten en de kennelijk benutte mogelijkheid om alle relevante Turkse overheidsfunctionarissen te ondervragen, alsmede gezien de "opdracht" aan:

 1. het Hoofd van de Generale Staf;
 2. de Hoofdcommissaris van politie;
 3. de Procureur-Generaal van de Hoge Raad;
 4. het Ministerie van Justitie,

om ter zake het nodige te ondernemen, met welke opdracht het rapport besluit, moet worden aangenomen dat dit rapport afkomstig is van het hoogste niveau van de Turkse staat, althans daardoor is geaccordeerd.

Bij gebreke van fondsen voor de verdediging van aangever ten gevolge van de nog steeds voortdurende beslagen door de Nederlandse overheid op alle bezittingen in Nederland en elders van de familie Baybasin. is het helaas niet mogelijk deze rapportage beëdigd te laten vertalen, zodat de hierna volgende Nederlandse citaten uit het rapport een door aangever met zijn advocaten en derden gemaakte provisorische vertaling betreft.

Aangever verzoekt de Nederlandse Staat het uitgebreide Turkse rapport, waarvan dit "Aanvullend Rapport" als een provisorisch uittreksel kan worden beschouwd, bij de ter zake bevoegde Turkse autoriteiten op te vragen om daarvan een beëdigde vertaling te kunnen laten verzorgen. Daartoe sluit aangever kopie van de kaft, de eerste en de laatste pagina van het "Aanvullend Rapport" ter identificatie bij. Bij deze stand van zaken lijkt het aangever onjuist om de originele Turkse versie van het "Aanvullend rapport" thans over te leggen.

./.

2. Aangever is een vooraanstaande Koerdische zakenman en telg uit een van de voornaamste Koerdische families in het zuidoosten van Turkije. In zijn jeugd is aangever in dienst van de Turkse staat opgeleid. Gedurende zijn latere werkzaamheden voor de Turkse staat als politiek-economische functionaris van een geheime eenheid, heeft hij kunnen kennis nemen van de illegale activiteiten waaronder de deelname aan de handel in drugs, waaraan een groot aantal Turkse overheidsfunctionarissen zich in die tijd schuldig maakte. Deze gedetailleerde kennis over de betrokkenheid van de Turkse staat bij de drugshandel, heeft aangever - nog vóór het Susurluk incident en de nasleep daarvan - na zijn vlucht uit Turkije begin jaren negentig uitvoerig in diverse buitenlandse media geëtaleerd. Nadat hij in 1984 in Engeland was gearresteerd en na enkele jaren door bemiddeling van de Turkse overheid weer was vrijgelaten, heeft hij na terugkeer in Turkije geweigerd om verdere (geheime) activiteiten voor de Turkse staat te verrichten en is hij zich in toenemende mate gaan inzetten voor de zaak van de Koerdische beweging. Vanaf dat moment is hij in Turkije aan willekeurige strafvervolgingen bloot gesteld geweest, in het kader waarvan hij aan diverse soorten martelingen is onderworpen, en ook zijn er moordaanslagen op hem gepleegd, waarna aangever eerst in Turkije is ondergedoken en vervolgens uit Turkije is gevlucht. Aangever heeft in de jaren na zijn vlucht uit Turkije en tot zijn arrestatie in Nederland in maart 1998 substantiële ondersteuning gegeven aan de Koerdische beweging en is bijvoorbeeld ook opgetreden als één van de oprichters van het in Brussel gevestigde Koerdische parlement in ballingschap.
3. In 1995 verzocht Turkije de Nederlandse autoriteiten om de uitlevering van aangever, die op dat moment in Nederland verbleef. Bij vonnis d.d. 28 oktober 1997 verbood de kort gedingrechter te Den Haag de Minister van Justitie gevolg aan dit inmiddels toegestane verzoek van Turkije te geven op grond van eerder plaatsgevonden martelingen van aangever in Turkije en het reële gevaar van herhaling hiervan gezien aangevers betrokkenheid bij oppositionele Koerdische groeperingen.

4. Vanaf 1996 werd er door de criminele inlichtingendienst van het politieteam IRT Noord Oost Nederland beweerdelijk anonieme informatie ontvangen over mogelijke betrokkenheid van aangever bij grootscheepse heroïnehandel. Op basis hiervan is in september 1997 een gerechtelijk vooronderzoek tegen aangever in Nederland geopend en zijn beweerdelijk door aangever gevoerde telefoongesprekken via het Nederlandse telefoonnet afgeluisterd. Op 15 juli 1997 werd in een interne notitie van het Nederlandse Ministerie van Justitie vermeld *dat de zaak Baybasin werd gebruikt als drukmiddel teneinde in een andere zaak iets van de Turkse autoriteiten gedaan te krijgen*. Op 28 maart 1998 werd aangever in Nederland gearresteerd op verdenking van de feiten waarvoor hij bij bovenvermeld arrest van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch tenslotte is veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf.

Complot

5. Inmiddels is gebleken dat de vervolging van aangever is voortgekomen uit een complot tussen enerzijds Turkse “belanghebbende kringen”, waaronder hoge tot zeer hoge ambtenaren en zelfs ministers, anderzijds (onder meer) Nederlandse hoge tot zeer hoge (politie- en justitie-)ambtenaren.

In het hierboven vermelde “Aanvullend Rapport” van de Turkse staat wordt beschreven dat de onderzoekers alle details over de zaak Baybasin hebben onderzocht, dat zij in Turkije, maar ook in Nederland, Duitsland en Engeland onder meer vele politiemensen, geheime-dienstfunctionarissen en justitiële ambtenaren en magistraten hebben geproken, dat zij de dossiers Baybasin hebben onderzocht alsmede daarop betrekking hebbende notities van Turkse, Engelse, Duitse en Nederlandse functionarissen en dat dit alles ervoor heeft gezorgd “dat wij stuitende feiten hebben ontdekt. Wij zijn erachter gekomen dat de zaak Baybasin geen juridische kwestie is, maar dat het hier gaat om een complot”. In dat verband wordt de kwestie Baybasin “een aaneenschakeling van grove schandalen” genoemd, waarvoor met name het Nederlandse Openbaar Ministerie verantwoordelijk wordt gehouden.

6. In het “Aanvullend Rapport” wordt verwezen naar het geruchtmakende Susurluk-incident (1996), *“waarbij de connecties tussen de maffia en de politiek aan het licht kwamen, en het misbruik dat verantwoordelijke personen en instanties van hun bevoegdheden maakten, met name in verband met drugstransporten door Turkije”*. Vermeld wordt dat de destijds publieke beschuldigingen van Hüseyin Baybasin over de daarbij betrokken overheidsinstanties en –personen van groot belang zijn geweest voor de totstandkoming van de destijds als schokkend ervaren officiële Susurluk-rapportage ter zake. In dat verband wordt het *“een feit van algemene bekendheid”* genoemd dat de handel in verdovende middelen *“wordt geleid door belanghebbende kringen waarin zich ook diverse ambtenaren van overheidsinstanties bevinden”*. En even verderop: *“Kringen die betrokken zijn bij*

het drugsverkeer dat door Turkije gaat, hebben, met een beleid waarbij enerzijds officiële personen en instanties die hier belang bij hebben en anderzijds bendes die zijn gebaseerd op etnische groeperingen binnen Turkije op verschillende manieren werden ondersteund, geprobeerd om een economische fundering te leggen voor separatisme.”

Vervolgens wordt in diverse bewoordingen en met nadruk gesteld dat *“de familie Baybasin zich ver van beide constructies heeft weten te houden, hetgeen de reden is geweest dat zij het doelwit zijn geworden van belanghebbende kringen (onderstreping aangever)”*.

7. In dat verband wordt in voormeld rapport beschreven dat

“De relatie tussen de Baybasins en de PKK bestaat uit de contacten die Hüseyin Baybasin in de jaren 1996, 1997, 1998 heeft gelegd op verzoek van Turkije. Hüseyin Baybasin heeft toen, terwijl hij in Nederland was, op verzoek van de militaire autoriteiten in Turkije contact opgenomen met Abdullah Öcalan, en heeft bemiddeld in de besprekingen om te komen tot een onvoorwaardelijke wapenstilstand van de organisatie en de overkomst van Öcalan rechtstreeks naar Turkije. Deze besprekingen, die tot stand werden gebracht door bemiddeling van Hüseyin Baybasin, hebben plaatsgevonden in Nederland op verzoek van defensie tussen de vertegenwoordiging van de PKK in Europa en een delegatie van de Generale Staf. Details over deze besprekingen zijn vastgelegd door de veiligheidsinstanties en de inlichtingendienst van ons land. Het doel van de besprekingen waarbij Baybasin als bemiddelaar is opgetreden was het bewerkstelligen van tussenkomst van Abdullah Öcalan om te komen tot een onvoorwaardelijke wapenstilstand van de organisatie en dat Öcalan zich rechtstreeks zou overgeven aan Turkije. Daarvoor is door partijen zelfs een protocol ondertekend. Dit plan had tegelijkertijd de bedoeling een einde te maken aan het Koerdische vraagstuk dat telkenmale in ons land weer werd opgerakeld. Echter, belanghebbende kringen die zich stoorden aan dit proces hebben in Duitsland, Engeland en Nederland hun plannen uitgevoerd om dit proces te verhinderen.”

Vervolgens wordt kort beschreven op welke geraffineerde wijze dit vredesplan is getorperdeerd door de betrokken “belanghebbende kringen”, met als conclusie:

“Hüseyin Baybasin is gestraft omdat hij bij deze besprekingen heeft bemiddeld. Hij is korte tijd voordat Öcalan Syrië heeft verlaten in de maand maart van het jaar 1998 gearresteerd. De details van dit proces bevinden zich in de archieven van ons land. Baybasin heeft met de belangen van ons land voor ogen bemiddeld bij besprekingen die tot doel hadden ons land te verlossen van de ellende van de terreur die over het land is gekomen. Hij is gewoon afgestraft door belanghebbende kringen die bang waren dat zij als dit plan zou worden uitgevoerd, het internationale drugsverkeer niet meer onder hun controle zouden kunnen houden. De behandelingen waaraan hij in de jaren na 1998 in de gevangenis is blootgesteld, zijn een blijk van deze op hem genomen wraak.”

Even verderop, onder verwijzing naar het eigenlijke rapport, wordt vermeld:

“In dit door ons instituut opgemaakte rapport worden de details onderzocht van het complot dat door internationale kringen van belanghebbenden stap voor stap tegen de familie Bayabasin is geweven. Dit rapport toont met het belang van ons land voor ogen aan hoe ambtenaren die functies bekleden bij diverse staatsorganen en die banden hebben met internationale kringen van belanghebbenden hun bevoegdheden hebben misbruikt.

In dit rapport wordt geen enkele persoon, personen of instanties beschuldigd op basis van beweringen en/of geruchten. Vele verklaringen van verdachten die aangeven dat zij schuldig zijn, zijn zonder zelfs maar één komma te wijzigen, opgenomen in het rapport. De in het rapport genoemde onderwerpen zijn voor een groot deel in rapporten opgesteld en gedocumenteerd door medewerkers van desbetreffende en bevoegde instanties. Bekend is dat op basis van deze rapporten bestuurlijke procedures plaatsvinden waarbij tevens aanklachten zijn ingediend en door het openbaar ministerie gerechtelijke procedures aanhangig zijn gemaakt. Vastgesteld is immers dat met betrekking tot deze feiten soms niet op waarheid berustende beweringen worden gedaan. Vanuit dit opzicht is het onvermijdelijk om hier middels een waarschuwend voorwoord op te wijzen. In de Turkse publieke opinie en ook in de mondiale publieke opinie is het van algemene bekendheid dat in de laatste vijftig jaar sommige leiders, sommige medewerkers van instanties in Turkije zich met zeer smerige zaken hebben ingelaten. Nog steeds zijn er enkelen die deze illegaliteit bedrijven. Deze onregelmatigheden vinden zelfs in het jaar 2006 nog steeds plaats. Bekend is dat naast deze bendes in het verleden ook ministers, volksvertegenwoordigers, politici, vooraanstaande bureaucraten, industriëlen en zelfstandige ondernemers in dit soort zaken waren verwikkeld.”

8. Het “Aanvullend Rapport” memoreert vervolgens:

“De onderhandelingen tussen Nederland en de gemachtigden in Turkije, die connecties hadden met de bende, worden gedocumenteerd door één van de documenten uit de dossiers in de zaken tegen Hüseyin Baybasin, met het briefhoofd van het Nederlandse ministerie van justitie. Volgens het document d.d. 15 juli 1997 met het briefhoofd van het ministerie van justitie is er een telefoongesprek geweest in dit ministerie binnen het team dat de operatie uitvoerde: “De zaak Baybasin wordt gebruikt als drukmiddel ‘teneinde in een andere zaak iets van de Turkse autoriteiten gedaan te krijgen’. Op dit moment wordt hierover overleg gevoerd door BuiZa. Aangezien dhr. Demmink donderdag op vakantie gaat, zal gepoogd worden om uiterlijk donderdagochtend de besluitvorming af te ronden.” ”

Voorts verwijst het rapport naar “onderhandelingsdocumenten van Interpol Turkije-Nederland waaruit blijkt dat Nederland betrekkingen heeft met een bende in Turkije”.

Vervolgens wordt naar aanleiding van voormelde notitie van het Nederlandse ministerie van justitie opgemerkt:

“En het geval waarvoor dit drukmiddel tegenover de Turkse bevoegde autoriteiten werd gebruikt heeft te maken met de in het document genoemde

Joris Demmink. Demmink komt in de Nederlandse hiërarchie als Secretaris-Generaal van het Ministerie van Justitie op de tweede plaats na de minister. De naam Demmink is in Nederland in opspraak geraakt doordat bekend werd dat hij, buiten de uitvoering van zijn functie, betrokken was in schandalen inzake seks die hij had met jonge kinderen en jongens. Toen de Nederlandse pers uitgebreid over de perverse seks "party's" van Demmink in de Republiek Tsjechië en in Roemenië begon te publiceren, is hierop een publicatieverbod uitgevaardigd, duidelijk is dat men heeft geprobeerd de zaak in de doofpot te stoppen.

Bovendien was er, volgens informatie die wij tijdens ons onderzoek ter beschikking hebben gekregen nog iets dat niet tot de Nederlandse pers was doorgedrongen; Demmink had ook in Turkije soortgelijke "party's" gerealiseerd.

Omdat in 1995 in Bodrum tijdens zo'n "party" een wapen afging, is de politie ter plaatse gekomen. Gemeld wordt dat over de door de bende, die de internationale drugshandel regelt, met behulp van hun ondersteuners uit ambtenarenkringen, in Turkije georganiseerde "party" gedetailleerde informatie is verstrekt aan en dat het is geregistreerd door de Turkse veiligheids- en inlichtingendiensten.

De poot van de bende in Turkije die zich stoorde aan de tegelijkertijd plaatsvindende openbaringen van Baybaşın met betrekking tot de internationale drugshandel heeft gebruik gemaakt van dit voorval. Duidelijk is dat het complot dat stap voor stap via deze keten van belanghebbenden is opgezet, is overgegaan in een operatie van belanghebbende kringen die de internationale drugshandel onder controle hebben.

Hoewel dit complot teruggaat totdat Hüseyin Baybaşın in 1995 naar Nederland kwam, is duidelijk dat de eerste concrete stappen in 1996 zijn gezet. Het is duidelijk dat de openbaringen van Baybaşın in die periode in de Turkse gesproken en geschreven pers over drugshandel die plaatsvindt van het Midden Oosten naar Europa en Amerika, grote onrust teweeg hebben gebracht bij de grote bendes in de drugswereld.

Uit al bekende publicaties en uit informatie en documenten uit de Berechtingsdossiers blijkt dat dit complot door drugsbaronnen is opgezet en uitgevoerd, en is "opgebouwd langs een traject Nederland-Turkije". Volgens de gegevens die uit de details en de bevindingen in de dossiers naar voren komen, blijkt duidelijk dat de opzetters van het complot een weg hebben bewandeld van "het signaleren en vervolgen van zogenaamde schuldigen, het voorbereiden van beschuldigingen in Turkije, en de vervolging ervan in Nederland laten plaatsvinden."

En verderop:

"Aan de zijde van Nederland is door minister van justitie Winnie Sorgdrager en haar assistent Joris Demmink de zaak aan het rollen gebracht toen de door

Hüseyin Baybasin van drugshandel beschuldigde directeur-generaal van politiezaken Mehmet Agar en premier Tansu Ciller begin 1997 met de Nederlandse minister van justitie Sorgdrager hebben gesproken en Tansu Ciller heeft verklaard dat Baybasin, die haar had beschuldigd, "tot zwijgen gebracht moest worden". Blijkens hetgeen dat daar is besproken en de informatie uit verklaringen heeft Tansu Ciller toen het dossier Demmink op tafel gelegd. Bekend is dat er in die periode berichten in omloop werden gebracht over Demmink dat hij "in Roemenië en in Tsjechië seks had met kinderen". Bovendien was dit in een periode dat Demmink's baas minister Sorgdrager ook al in de problemen was geraakt door een kwestie van 15 ton cocaïne. Zoals bekend, is Nederland een belangrijk centrum voor de Europese drugshandel en worden in dat land "soft drugs" als hasj vrij verkocht in "koffieshops". Nederland genereert een grote bron van inkomsten uit de hoge belastingen die over deze verkoop worden geheven. Gezegd wordt dat Sorgdrager over de kwestie van de 15 ton cocaïne waarover naar de pers is uitgelekt zou hebben gezegd: "De ambtenaren hebben mij verteld dat het niet om cocaïne ging, maar om hasj" waarmee zij enerzijds ook een bekentenis aflegt, anderzijds zegt dat hasj vrij is, en dat zij verwachtte niet te zullen worden gestraft. Joris Demmink, die zich speciaal heeft beziggehouden met de zaak van Hüseyin Baybasin in Nederland, is in november 1995 als toerist hier geweest en in juni 1996 in Antalya voor een internationale bijeenkomst. Daarnaast is hij Turkije in- en uitgereisd in de jaren 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003 en meestal wiste hij zijn sporen. Deze gegevens zijn verzameld bij officiële en speciale inlichtingendiensten. Er is ook geconstateerd dat hij onder verschillende namen Turkije is binnengereisd.

Eveneens met betrekking tot hetzelfde onderwerp geeft Demmink, gevolg gevende aan het genomen besluit, aan de Officier van Justitie Hillenaar "opdracht om met Ferruh Tankuş te spreken". Gebleken is dat dit gesprek heeft plaatsgevonden ongeveer zes-zeven maanden voordat Hüseyin Baybaşin in maart 1998 werd aangehouden en na het gesprek tussen Minister Sorgdrager en Tansu Çiller. Terwijl in het gesprek Hillenaar-Tankuş werd gepland "welk delict voor Baybaşin zou worden gerealiseerd om de operatie uit te voeren".

Voor zover duidelijk zou met het voor Hüseyin Baybaşin opgezette scenario en het plan van het scenario, Turkije het land zijn waar het delict zogenaamd is gepleegd, en Nederland het land waar de vervolging zou worden ingesteld. Duidelijk is dat terwijl de veiligheidsdiensten van beide landen gewoon hun werk deden, het plan stap voor stap is opgebouwd om Hüseyin Baybaşin, die openbaringen deed over de organisaties die zich schuldig maakten aan internationale drugshandel, het zwijgen op te leggen, zodat de smokkel gemakkelijk en op een nog meer gecontroleerde wijze via het traject Turkije door zou kunnen gaan. "Uit Turkije worden, via gesprekken met Tankuş" aan Nederland archieven met telefoongesprekken verstrekt, waarvan wordt gesteld

dat zij afkomstig zijn uit telefoontaps uit onderzoek op Baybaşın van de Turkse veiligheidsdiensten daterend van 1989 tot 1997.

Die gesprekken onder de loep nemende, blijkt dat er een scenario is opgezet waarbij de gesprekken die voor 1997 zijn gevoerd zijn “gemixt” alsof ze na 1997 hebben plaatsgevonden en dat ze zodanig zijn “gemonteerd” dat het lijkt alsof een misdrijf is gepleegd. Onze constatering en waarnemingen zijn gedetailleerd en duidelijk. De “mixing-” en “montagewerkzaamheden” van de telefoongesprekken zijn door internationale deskundige instanties bewezen (met op 11 april 2003 door B.R. Dickey van de instantie genaamd DABRE, op 27 juni 2004 door de deskundige technicus J.W.M. van de Ven, op 6 december 2004 van John Beerends van de instantie genaamd TNO Telecom te Delft opgemaakte deskundige onderzoeksrapporten), de documenten daarvan zijn in de gerechtelijke dossiers te zien. Desondanks wilden de Nederlandse instanties dit bewijsmateriaal niet accepteren. Voordat de telefoongesprekken aan de rechter die de aanhouding van Hüseyin Baybaşın heeft bevolen zijn voorgelegd, is aan deze rechter informatie gegeven over Hüseyin Baybaşın, die zou worden “gezocht” als verdachte in de zaak van het schip de Lucky S, waarin 20 ton drugs werd gevonden, waardoor de rechter is beïnvloed. Destijds had evenwel zelfs met een eenvoudig onderzoek door de rechtbank vastgesteld kunnen worden of Hüseyin Baybaşın in die tijd inderdaad werd gezocht in verband met de zaak van het schip Lucky S.”

9. Met betrekking tot de manipulatie van telefoontaps geeft het “Aanvullend Rapport” onder meer het volgende voorbeeld:

“Toen Hüseyin Baybaşın in 1992 nog in Turkije verbleef heeft hij een telefoongesprek gehad met de advocaat Necmettin Yildiz. Dit gesprek is door de Nederlandse officier van justitie zo gemanipuleerd dat het net lijkt of dit gesprek eind 1997 in Nederland heeft plaatsgevonden en niet in 1992. Dit gemanipuleerde gesprek is als bewijsmiddel tegen Baybaşın gebruikt. We hebben vastgesteld dat dit gesprek met advocaat Necmettin Yildiz met een aantal taps van andere telefoongesprekken door Turkse functionarissen uit hun archieven ter informatie aan Nederlandse instanties is gegeven. Aan Nederland is informatie gegeven ten behoeve van inlichtingendiensten, en daarvan is vastgesteld dat een aantal telefoontaps als bewijs zijn gebruikt, waarvan het lijkt of de gesprekken tussen 1997 en 1998 hebben plaatsgevonden. Dit is niet alleen een schandaal maar ook een strafbaar feit. In naam van de staat strafbare feiten plegen en iemand ten onrechte als schuldige aanwijzen is voor een land als Nederland, dat Turkije op juridisch gebied en op het gebied van mensenrechten de les wil lezen, ethisch onaanvaardbaar, vooral omdat de klacht die is ingediend bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens gegrond is verklaard. Wat ter discussie staat, is de definitie van recht en de ethische kant van deze zaak. De sterkste heeft gelijk gekregen, en degene die eigenlijk gelijk had moeten krijgen maar niet sterk was, is schuldig verklaard. In naam van de staat is er onrechtvaardig gehandeld. Overheidsfunctionarissen hebben hun

macht misbruikt uit eigenbelang en Baybasin en zijn familieleden wreed onderdrukt, en afgeschilderd als vijanden.”

Verklaringen derden

10. Al geruime tijd vóór ontvangst van voormeld “Aanvullend Rapport” kreeg de verdediging van aangever de beschikking over een drietal verklaringen, waarin reeds sprake was van de vervolging van aangever als resultaat van een internationale politieke samenzwering.

Het gaat om:

1. een verklaring van november 2004 van Ali Homan Ghazi, voormalig lid van het Koerdische Parlement in ballingschap, en thans President van de Iraanse Kurdistan Freedom Party, de Parti Azadi Kurdistan (PAK) van Iran;
2. een verklaring van november 2005 van Ibrahim Pekköz, coördinator van MED TV in Brussel;
3. een verklaring van april 2006 van een hoge buitenlandse veiligheidsfunctionaris, die zijn naam slechts achter gesloten deuren aan de rechter bekend wenst te maken.

Onafhankelijk van elkaar verklaren Ghazi en Pekköz dat het hen zowel uit eigen ervaringen als uit gesprekken met diverse overheidsfunctionarissen duidelijk is geworden, dat de intensieve politieke activiteiten van aangever ten behoeve van de Koerdische zaak in de jaren ‘90 een doorn in het oog waren van de toenmalige Turkse autoriteiten. Pekköz beschrijft indertijd zowel door de Belgische als de Duitse geheime dienst openlijk te zijn gewaarschuwd afstand van aangever te houden. De reden hiervoor was niet dat aangever zich met criminele activiteiten zou bezig houden – daarvan was geen sprake, aldus functionarissen van deze diensten – maar omdat Turkije samen met een Europees land een complot tegen aangever aan het smeden was. Aan Pekköz werd zelfs al vóór aangevers arrestatie uitgelegd hoe de beschuldigingen van strafbare feiten tegen aangever in elkaar zouden worden gezet.

De hoge buitenlandse veiligheidsfunctionaris schrijft:

“Turkey pursued heavy pressure on the Netherlands representatives for the purpose to banish Hüseyin Baybasin from the Netherlands to Turkey. (---) I think that the decision issued presently in respect of Hüseyin Baybasin and the charges brought against him were all framed up by the Turkish special service. The Netherlands’ public prosecutor’s office received the printings of Hüseyin’s so-called telephone calls from abroad. The Netherlands’ police know it well. This is a political case.”

Ook voormelde verklaringen zijn reeds geruime tijd geleden aan de Voorzitter van het College van Procureurs-Generaal bekend gemaakt.

De moord in Turkije op een zekere Öge

11. Het belangrijkste feit waarvoor Baybasin in Nederland tot levenslange gevangenisstraf is veroordeeld, betreft *de moord in Turkije op een zeker Öge*. Aangever zou daartoe – volgens de door het Gerechtshof ’s-Hertogenbosch gevolgde bewijsvoering op basis van samenvattingen van telefoongesprekken – vanuit Nederland telefonisch opdracht hebben verstrekt aan de zich toen in Turkije

bevindende Turken Yavuz Yavuztürk en Nuri Korkut. Het motief van de moord zou volgens het OM zijn gelegen in een drugskwestie.

Het “Aanvullend Rapport” laat van deze beschuldiging niets heel. Vermeld wordt dat het bij de Turkse inlichtingendienst bekend is dat de moord niets met drugskwesties heeft te maken, en heeft plaatsgevonden in het kader van een ruzie tussen Öge en derden over de verdeling van gelden uit een grote investering waarbij was gemalverseerd.

Voorts wordt vermeld dat de Nederlandse behandelend officier van justitie Hillenaar nog vóór de arrestatie van Baybasin in 1998 in Nederland door hooggeplaatste en met name genoemde Turkse justitiefunctionarissen (o.m. M. Emin Arslan) uitdrukkelijk is gewaarschuwd dat Baybasin niets met deze moord te maken had en dat deze beschuldiging niet staande kon worden gehouden, waarop de Nederlandse officier van justitie zou hebben geantwoord dat Baybasin niet de kans zou krijgen om zich te verdedigen.

Ten slotte wordt gememoreerd dat in Turkije voor de Rechtbank voor Zware Strafzaken te Bakirköy een strafvervolgning tegen voornoemde Yavuztürk heeft plaatsgevonden wegens de moord op Öge, waarbij ook al het “Nederlandse” bewijsmateriaal is betrokken, maar dat deze vervolging na jarenlang onderzoek overeenkomstig het requisitoir van de Turkse officier van justitie is geëindigd (bij uitspraak van 13 oktober 2004) met een vrijspraak voor alle verdachten, waaronder Yavuz Yavuztürk, zulks omdat er verre van voldoende wettig en overtuigend bewijs voor hun veroordeling voorhanden was. In dat verband wordt in het “Aanvullend Rapport” nog benadrukt dat de Turkse recherche van meet af aan in het beschikbare bewijsmateriaal onvoldoende grond zag om meergenoemde Nuri Korkut zelfs maar als verdachte aan te merken.

In het rapport wordt nog opgemerkt dat – nu “*de zogenaamd door Baybasin ‘uitgelokte’ persoon Yavuz Yavuztürk*” is vrijgesproken, Baybasin “*dan normaal gesproken ook vrijspraak had moeten krijgen*”, maar dat zelfs een officieel verzoek van de Rechtbank voor Zware Strafzaken aan Nederland om een verklaring van Baybasin ter zake te mogen afnemen teneinde het dossier te kunnen sluiten, door Nederland is geweigerd.

(Zie voor deze gehele kwestie ook de concept-aanvraag tot herziening onder de nrs. 13 t/m 27.)

12. Ook ten aanzien van de overige strafbare feiten waarvoor Baybasin in Nederland is veroordeeld, is vermeld in het rapport dat en toegelicht waarom er na onderzoek “een totaal ander beeld” naar voren komt. Opmerkelijk daarbij is de in het rapport gereleveerde cruciale rol van de hoge Turkse politiechef Ferruh Tankuz, de gesprekspartner van de Nederlandse officier van justitie Hillenaar sinds 1996 in de zaak Baybasin, welke functionaris inmiddels in Turkije al geruime tijd geleden wegens betrokkenheid bij ambtsmisdriven en drugsdelicten strafrechtelijk is vervolgd.

De Turkse politieman X

13. De hiervoor onder 11 gereleveerde en samengevatte passages in het “Aanvullend Rapport” met betrekking tot de moord op Öge vinden hun illustratie in een in januari 2007 tegenover een Turkse advocaat afgelegde anonieme, maar gedetailleerde verklaring van een Turkse politieman over de voorbereiding in

Turkije van de Nederlandse strafzaak tegen aangever, welke verklaring de Nederlandse advocaten van Huseyin Baybasin onlangs van hun Turkse confrère mochten ontvangen.

In deze verklaring wendt de politieman X zich tot de Nederlandse Commissie Evaluatie Afgesloten Strafzaken, ook wel de Commissie Posthumus genoemd, met het verzoek om de strafzaak Baybasin opnieuw te onderzoeken op de basis van de feiten die hij aandraagt. De redengeving voor zijn verzoek luidt:

“Ik denk aan mijn gezin, anders zou ik nu opstaan en alles wat ik weet vertellen. Ik ben niet bij de politie gaan werken om als gereedschap te dienen voor dergelijke walgelijke zaken. Ze hebben mij gebruikt voor deze onrechtvaardigheid en deze walgelijke zaken. Moge Allah hen straffen. Ik wil verlost worden van mijn gewetensnood. Zo Allah het wil, zal de waarheid met betrekking tot de zaak Baybasin met deze verklaring aan het licht komen en zal ik ook tot rust kunnen komen.”

De politiefunctionaris X geeft aan eerder te zijn bedreigd toen hij zijn wetenschap omtrent de onregelmatigheden in de opsporing in de strafzaak Baybasin had toevertrouwd aan vertrouwenspersonen binnen de inlichtingendiensten en juridische afdeling. Dit vormt de reden waarom hij thans anoniem wenst te blijven Hij vreest voor zijn leven.

Desondanks verklaart hij bereid te zijn via zijn Turkse advocaat en strikt vertrouwelijk met de Commissie Posthumus in contact te treden om nadere vragen te beantwoorden. De politieman X is nauw betrokken geweest bij de “opsporing” in Turkije in de zaken welke leidden tot de veroordeling van aangever in Nederland. Het lezen van de verklaring van X wijst de kenner van het strafdossier in de zaak Baybasin – waartoe zonder twijfel ook een aantal nog in functie zijnde Turkse ambtelijke functionarissen, die deel uitmaken van voormelde “belanghebbende kringen”, behoort – onmiddellijk op zijn identiteit. Dat is de reden dat in deze aangifte, die door aangever in de openbaarheid zal worden gebracht, slechts zeer summier uit de verklaring van X zal worden geput. De verklaring van X ligt reeds bij de Commissie Posthumus en bij de Voorzitter van het College van Procureurs-Generaal..

14. Over de moord op Öge zegt de politieman X thans onder meer:

“In Bakirkoy had een voormalige terrorist genaamd Süleyman Öge zijn eigen vrienden opgelicht; zijn vrienden hebben hem toen volgens een georganiseerde methode geëxecuteerd. Süleyman Sadik Öge is in opdracht van zijn eigen vrienden vermoord. Iemand die niet van hun organisatie was zou niet van de plek van het voorval hebben kunnen ontsnappen. En de vrienden die Süleymana Sadik Öge hebben laten vermoorden hebben degene die de trekker heeft overgehaald laten ontsnappen. Anders zou hij niet hebben kunnen weg komen. Op verzoek van de Nederlandse politie is die moord ook Huseyin Baybasin in de schoenen geschoven.”

De gijzeling van ene Mehmet Celik

15. Over de ten laste van aangever bewezen verklaarde gijzeling van ene Mehmet Celik (feit 3; vgl. concept herzieningsverzoek nr. 33) verklaart X dat dit een fake-zaak was welke door zijn directe politiechefs in Turkije in elkaar is gezet.

“Het is een zaak die door mijn hoofdcommissaris Ferruh Tankuş is verzonnen. In verband met deze zaak hebben Hüdaî Sayin en de Nederlandse politiemensen dagenlang op onze afdeling gesproken Wij hebben noch Mehmet Çelik Hacı Hasan noch Hacı Hasan Mehmet Çelik gezien. Hüseyin Baybasin zou zogenaamd iemand genaamd Hacı vanwege een vordering van vijftien miljoen dollar hebben laten ontvoeren. In die periode was een groep opgepakt die zich bezighield met zaken als cheques en schuldbekentenissen; maar dat had niets met Hüseyin Baybasin te maken. Het had ook helemaal niets te maken met de narcoticadienst. Maar als Tankuş de hoofdcommissaris is en Hüdaî de directe chef, is alles mogelijk.”

De zgn. heroïne-zaak

16. Over de bewezenverklaarde voorbereiding van export van heroïne, *de zgn. heroïne-zaak* (feit 4; vgl. concept herzieningsverzoek nrs. 34-40), verklaart de politiemans X onder meer, dat in Turkije in verband met drugs aangehouden Roemenen en ene Nuri Korkut onder dwang – te weten, zoveel slaag dat zij van angst niet meer konden praten – zonder tolk door de politiebazen van X opgestelde verklaringen hebben ondertekend. In deze verklaringen beweerden de arrestanten dat de drugs waarvoor zij waren aangehouden voor Baybasin waren bestemd, hetgeen zij later tegenover de rechter pertinent en consequent hebben ontkend. Volgens X heeft de Turkse hoofdcommissaris in deze zaak de hele nacht verklaringen zitten opstellen en heeft zijn directe chef Hüdaî Sayin de Roemenen en Nuri Korkut gedwongen ze te ondertekenen. Hij verklaart dat hij met anderen de verklaring zou gaan opnemen en dat hij op zoek was naar een tolk. Nog voordat er een tolk was gearriveerd echter zag hij dat de hoofdcommissaris en zijn directe chef de Roemenen en Nuri Korkut lieten tekenen. Hij verklaart dat de Roemenen met geen enkel woord over Huseyin Baybasin of over andere Baybasins hadden gesproken. Hetzelfde gold voor Nuri Korkut, zo zegt hij. Met de Roemenen kon hij slechts communiceren in het koeterwaals. De Roemenen hadden zoveel slaag gekregen voordat zij het huis van Nuri Korkut aanwezen, dat zij van angst niet meer konden praten.

De Turks-Duitse journalist Ceviker

17. In een ook reeds aan de Commissie Posthumus en de Voorzitter van het College van Procureurs-Generaal overgelegde uitvoerige verklaring van 20 december 2006 van de Turks-Duitse journalist Mehmet Salih Ceviker beschrijft deze zijn wetenschap over de zaak Baybasin waarmee hij zich als journalist al jaren heeft bezig gehouden. Hij kent het zaakdossier van Huseyin Baybasin en hij sprak met vele autoriteiten in Turkije over de zaak, waaronder voormelde politiefunctionaris X. Hetgeen Ceviker zegt over zijn contacten met X bevestigt de feiten zoals X deze ten grondslag legt aan diens verzoek aan de Commissie Posthumus (en trouwens ook de beweringen in voormeld “Aanvullend Rapport” van de Turkse regering). Hij schrijft onder meer dat *“het niet meer bij te houden (is) hoeveel Turkse beambten en medewerkers van officiële veiligheidsdiensten met het onderwerp te maken hebben en in functie betrokken waren bij de operatie Baybasin”*.

En: *“Tijdens mijn onderzoeken constateerde ik met grote verbazing dat Huseyin Baybasin de strafbare feiten die hem tijdens de rechtszaak werden toegedicht niet heeft gepleegd.*

(.....)

“De autoriteiten op diverse niveaus, met wie ik jarenlang heb gesproken, gaven aan dat de zaak Huseyin Baybasin een politiek complot betreft en zeiden oprecht dat de rechtsgang omwille van de gerechtigheid ogenblikkelijk opnieuw moet worden geopend. Zij verklaarden openlijk dat in het geval dat de rechtszaak opnieuw wordt geopend, er een groot aantal duistere zaken met betrekking tot het onderwerp boven tafel zullen komen en dat zal blijken dat Baybasin tot op heden onschuldig in bewaring wordt vast gehouden..”

De Nederlandse politieman, tevens Turks-Nederlandse tolk Tayar Cetinkaya

18. Een cruciale rol bij de uitvoering van de jegens Baybasin gepleegde strafbare feiten, als gevolg van bovenvermeld complot, is ook gespeeld door de Turks-Nederlandse tolk Tayar Cetinkaya, wiens naam eveneens is gereleveerd in het “Aanvullend rapport” als een van de voor Europese politiediensten werkzame politietolken “die niet kundig en niet bevoegd zijn om Turkse dialecten of Roemeens te vertalen”. T. Cetinkaya was, met een of twee andere politietolken, verantwoordelijk voor de (samenvattingen van de) telefoongesprekken die als (vrijwel uitsluitend) bewijsmateriaal aan de veroordeling van Baybasin ten grondslag liggen. In de strafzaak tegen Baybasin was reeds gebleken dat deze tolk, die tevens lid was van het politieteam van het IRT Noordoost-Nederland en derhalve geenszins een onafhankelijke tolk, in strijd met zijn geheimhoudingsplicht rechtstreeks contacten had onderhouden met de Turkse autoriteiten over het onderzoek tegen aangever. In die contacten gaf hij *“gevraagd of ongevraagd informatie over de Nederlandse onderzoeken aan hen. Hij trekt op verzoek ook dingen voor hen na”* – aldus reeds de toenmalige liaison-officier A.A.C.J. Schalks in Turkije op 8 juni 1999 tegenover de rechter-commissaris. De onderzoeksleider in de strafzaak van Baybasin, de heer A. IJzerman, was volkomen op de hoogte van deze (onwettige) activiteiten van de zgn. tolk Tayar Cetinkaya, zulks mede gezien zijn verklaringen van 11 en 12 maart 1999 bij de rechter-commissaris.

IJzerman:

“Inmiddels zijn er goede contacten met betrouwbare Turkse autoriteiten (...) Zo zijn er contacten geweest met de Turkse narcoticabrigade van Istanbul indien een onderzoek dat nodig maakt.”

De belangrijkste van deze zgn. “betrouwbare” Turkse autoriteiten was de hiervoor vermelde Ferruh Tankuz, destijds directeur van de Turkse narcotica-brigade te Istanbul en sindsdien ontmaskerd als een van de spilfiguren in de in het “Aanvullend rapport” vermelde “belanghebbende kringen” bij de internationale drugshandel via Turkije.

Bij deze stand van zaken kan ervan worden uitgegaan dat de uitvoering van bovenvermeld complot mede handen en voeten heeft kunnen krijgen via de onwettige activiteiten van meergenoemde Tayar Cetinkaya, terwijl het vrijwel uitgesloten moet worden geacht dat de onderzoeksleider A. IJzerman daarvan niet zou hebben geweten. Waarschijnlijker is dat deze A. IJzerman, om hem moverende redenen waarnaar nader onderzoek zal moeten worden gedaan, ter zake een leidende rol heeft gespeeld en aldus de jegens Baybasin gepleegde strafbare feiten tezamen met diverse leden van zijn team heeft (mede)gepleegd, resp. op deze wijze deelnam

aan een organisatie, opgericht resp. geleid door mr. J. Demmink en mr. H.M.P. Hillenaar, die tot oogmerk had het plegen van misdrijven jegens Baybasin.

Voor de goede orde zij nog vermeld dat het bij het in recente publicaties van 3 en 5 maart 2007 van NRC Handelsblad beschreven “lekken” van vertrouwelijke politie-informatie aan Turkije gaat om bovenvermelde Tayar Cetinkaya, die in die publicaties “om veiligheidsredenen” met de gefingeerde naam Ahmed Celik is getooid.

Tekenend voor de vrijwel onaantastbare positie van deze “foute” tolk, die eerst recentelijk is ontslagen, is de steun die hij blijkens voormelde publicaties tot op het laatste moment heeft gekregen en wellicht nog krijgt van een groot aantal commissarissen van politie en officieren van justitie.

De poging tot moord in Kentucky, U.S.A.

19. Aangever is er een half jaar geleden in geslaagd (mede ten gevolge van het EBI-regime helaas niet eerder) één van de (vele) gesprekspartners op de voor het bewijs gebruikte tapes te traceren. Het gaat hier om het befaamde gesprek op de kopiebanden aangeduid als gesprek nr. 38, welk gesprek als **tapverslag A-3-24**, beweerdelijk gevoerd op 14 november 1997 te 22.24 uur, het centrale bewijsmiddel vormde voor het gerechtshof te Den Bosch om de aangever destijds te laste gelegde poging tot moord in Kentucky bewezen te achten.

Het is “een van de eerste digitaal getapte gesprekken met de veelbesproken zin ‘to make him cold’”, aldus de Staat in zijn conclusie van antwoord in de nog lopende civiele procedure die Huseyin Baybasin op basis van onrechtmatige daad tegen de Staat en de “deskundige” Broeders van het NFI heeft aangespannen.

De Staat persisteert nog steeds hardnekkig bij de “onderbouwde” mening van de destijds behandelend A-G mr. Kolkert, dat het hier gaat om een sleutelgesprek, “de centrale kapstok” voor het bewijs van de zgn. Kentucky-poging tot uitlokking van moord (zie hierover ook het concept herzieningsverzoek, onder nrs. 28 t/m 32).

20. Ook het bewijs in de Kentucky zaak, dat aangever middels het verschaffen van inlichtingen en beloften zou hebben gepoogd anderen ertoe te bewegen ene K.C. Mahboub in Kentucky te vermoorden, wordt door het hof afgeleid uit de interpretaties van afgeluisterde “telefoongesprekken” (rov 10.6.2, arrest d.d. 30 juli 2002). Omdat in geen enkel gesprek over moord wordt gesproken behelpt het hof zich in deze bewijsconstructie met interpretaties van termen als “*contract*”, “*met hem afrekenen*” en “*auto’s kopen*”.

Van de 44 door het hof aan het bewijs in deze zaak ten grondslag gelegde gesprekken, is – na de veroordeling van aangever door het hof - op verzoek van aangever een selectie van zes gesprekken onderzocht door J.W.M. van de Ven, jarenlang hoofd Signaal-analyse van de Nederlandse Militaire Inlichtingendienst en één van de zeer zeldzame (Nederlandse) specialisten op het gebied van signaal-analyse en telecommunicatie-analyse.

De opnamen van deze gesprekken vertonen volgens Van de Ven zowel ernstige aanwijzingen van knip- en plakmomenten op voor het bewijs cruciale momenten, als bestaan uit een zodanig signaal dat zij onmogelijk afkomstig kunnen zijn van een

in 1997/1998 in Nederland afgeluisterd GSM-gesprek. Deze onderzoeksgegevens leiden op zich reeds tot het ernstig vermoeden, dat in het geval deze indertijd bekend waren geweest, het hof ofwel de niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in deze zaak had uitgesproken ofwel aangever had vrijgesproken van dit feit. Daarnaast zijn met betrekking tot deze zaak een aantal nieuwe feiten bekend geworden, welke ware zij indertijd bekend geweest aan het hof zonder enige twijfel tot vrijspraak voor deze specifieke beschuldiging zou hebben geleid.

21. Eén van de zes door J.W.M. van de Ven onderzochte gesprekken, eerderevermeld **tapgesprek A-3-24** zal hier bij wijze van voorbeeld kort worden behandeld, omdat de (weergave van deze) opname illustratief is voor zowel de wijze waarop de (samenvattingen van de) voor het bewijs gebruikte gesprekken zijn tot stand gekomen resp. vertaald, als voor een enkele van de vele door J.W.M. van de Ven geconstateerde onregelmatigheden in de overige door hem onderzochte ruim dertig tapgesprekken.

(Hierna onder de nrs. 31 t/m 35 zal een vergelijkbare exemplarische korte analyse worden gegeven van een ander **tapgesprek, nr. 004-95**, welk gesprek door het hof als bouwsteen voor het bewijs van de moord op Öge is gebruikt.)

Het **tapgesprek A 3-24** werd door de Advocaat-Generaal Kolkert in zijn requisitoir d.d. 1 november 2001 “de centrale kapstok” voor het bewijs in de Kentucky-zaak genoemd, omdat in dat gesprek immers zou worden gesproken over “hem koud maken”.

In geen van de andere 6000 verzamelde beweerdelijk van aangever afgeluisterde telefoongesprekken kwam dit woord of woorden als doden, moord of liquideren verder expliciet voor. Maar in het tapverbaal A 3-24, inhoudende een Nederlandse vertaling van het originele Engelse gesprek stond vermeld dat aangever (Hüseyin) met ene M. het volgende zou hebben gecommuniceerd:

H. oftewel Hüseyin: Ja, ik zocht hem, ik kreeg alleen zijn adres, hij is een dokter, hij werkt aan de universiteit, ik kreeg ook zijn huisadres.

M.: En alles wat je moet doen is hem lokaliseren en hem koud maken? Is dat alles?

Hüseyin: Dat is alles, dat is alles, ja, dat is alles.

M.: Oké.

Nadat de verdediging van aangever middels deskundigen had kunnen aantonen dat de zinsnede “to make him call” ten onrechte was aangezien voor “to make him cold” en vertaald in “hem koud maken”, heeft het hof de betreffende vertaling weliswaar doorgehaald, maar het tapgesprek A 3-24 als zodanig wel ten grondslag gelegd aan de bewijsconstructie in deze zaak. Het hof formuleert dit als volgt:

“De bedoeling van verdachte om K.C. Mahboub en anderen te doden, wordt met name duidelijk uit de navolgende tapgesprekken:

(---) A 3-24: Hierin geeft verdachte aan dat iemand naar de man in Kentucky moet gaan en het contract met hem ondertekent. Gelet op het hiervoor vermelde in tapgesprek A-3-18 en hetgeen hiervoor met betrekking tot dossier 1 is

overwogen ten aanzien van de term contract, moet worden verstaan dat het hier gaat om een verzoek tot liquidatie van Mahboub.” (arrest d.d. 30 juli 2002, rov 10.6.2)

De onderzoeksgegevens van Van de Ven tonen aan dat direct voor deze foutief vertaalde zinsnede zich drie elkaar opvolgende momenten van absolute rust voordoen in het signaal. Dergelijke momenten van signaal wegval noemt Van de Ven schoolvoorbeelden van aanwijzingen voor het knippen en plakken in analoge opnamen (rapport d.d. 27 juni 2004, sub 30, p.50).

22. Maar dat niet alleen. Eerst recent, na een jarenlang streng geïsoleerd verblijf in de Extra Beveiligde Inrichting (EBI) te Vught, is het aangever, als hierboven onder 19. al opgemerkt, gelukt in contact te komen met de persoon met wie hij indertijd daadwerkelijk sprak in dit door het hof als centraal bewijs voor de intentie tot moord gebruikte telefoongesprek A 3-24. Deze persoon heeft het gesprek d.m.v. de aan aangever ter beschikking gestelde cassetteband beluisterd en als onmiddellijke reactie verbijsterd gereageerd met de volgende woorden.

“Inderdaad ben ik het die hier met Huseyin Baybasin spreekt. Ik ben een hoge veiligheidsfunctionaris met een blanco strafverleden en een jarenlange staat van dienst in mijn land. Ik heb mij nog nooit met strafbare feiten ingelaten. Het thans opnieuw afgeluisterde gesprek dat ik met Huseyin voerde is volstrekt onschuldig en gaat op geen enkele wijze over voorgenomen strafbare feiten.

In de versie van het hof te Den Bosch, de Staat en Broeders zou aangever derhalve door middel van dit telefoongesprek de opdracht voor de Kentucky-poging tot moord, waarvoor in de USA overigens tegen niemand ooit enige vervolging is ingesteld, hebben gegeven aan zijn inmiddels getraceerde destijdse gesprekspartner, een zekere “M” (aldus de Nederlandse vertaling van het gesprek).

Deze gesprekspartner, M. een Israëliische luitenant-kolonel, heeft de tapes inmiddels grondig beluisterd, vastgesteld dat hij inderdaad de gesprekspartner is, en bovendien dat het beweerdelijk getapte gesprek is gemanipuleerd, samengesteld uit diverse telefoongesprekken en in het geheel niets te maken heeft met enige criminele handeling of intentie. Zijn voorlopige verklaring over een en ander, op 18 augustus 2006 afgelegd tegenover de advocate van aangever, mevr. mr. A.G. van der Plas, luidt als volgt:

DECLARATION of Mr M

The undersigned, Mr M., hereby declares the following:

- 1. I was born in Israel on October 18th 1958 .*
- 2. I served in the Israeli army in different units and on different levels. Today I am a reserve officer, lieutenant colonel. In my civil life I am a businessman.*

I dealt with a variety of businesses such as real estate, mass marketing distribution and department stores.

3. *I met Mr Huseyin Baybasin in the beginning of 1997 in the Netherlands. I was introduced to him by a common friend. At that time for a while I tried to build up a business relationship with Mr Baybasin.*
4. *My conversations with Mr Baybasin were only about business issues and politics in general. We never discussed any criminal issue.*
5. *I am giving this statement on the request of Mr Baybasin's lawyer, Mrs. Adèle van der Plas, with whom I have only recently contact.*
6. *From her I understood that Huseyin Baybasin is detained in the Netherlands since March 1998 and that one of my telephone conversations with Huseyin Baybasin was presented to the court as evidence against him in a murder case.*
7. *She let me listen to a copy of this conversation announced by a voice in the Dutch language as 'gesprek nummer 38'. After listening to this conversation called 'gesprek 38', I had to conclude that this conversation for sure consists of more than one former telephone conversation between me and Mr Huseyin Baybasin. I am certain about the fact that this conversation mentioned as 'gesprek 38' consists of a composition of several different telephone calls I had with him in the past.*
8. *I want to repeat that there was never any criminal issue discussed between me and Mr Baybasin, not in any telephone call, neither in any other personal conversation. So, there was not any criminal issue discussed in the telephone calls of which this so-called conversation 38 is composed of and I want to emphasize that any other interpretation of my former discussions with Mr baybasin is incorrect.*
9. *I am willing to answer truthfully any question relating to this statement in court as well as to any other official authority.*
10. *I make and undersign this statement in the presence of the lawyer of Mr Baybasin, Mrs. A. G. van der Plas.*

Amsterdam, August 18th, 2006

A.G. van der Plas

23. De verbijstering van de heer M. is waarschijnlijk vergelijkbaar met die van de FBI in Kentucky, USA, die recentelijk desgevraagd mededeelde dat er in Kentucky niets bekend was over deze poging tot uitlokking van moord in Kentucky. De FBI-medewerker Malcolm Miatt in Londen verklaarde daarover in een statement van 3 juli 2006:

“I was indeed talking to your client since he arrived in Britain in 1994 with regard to helping the U.S. authorities. I felt the information he had would be helpful to the U.S. I have an ongoing relationship with the U.S. FBI since 1983. I am now so concerned about the case that I will talk about this matter even though it could place me in danger.

I want to emphasize that the FBI never could have talked to Mr. Baybasin if there would have been ongoing investigations or charges relating to Mr. Baybasin in the United States. Would that have been the case, then the FBI would not have been able to talk to Mr. Baybasin.(---)

More recently, I have particularly asked the FBI if there were any warrants against Mr. Baybasin with regard to the Kentucky murder as you described. I was told categorically that there were no warrants whatsoever relating to Mr. Baybasin in the United States. I even asked the FBI to find out more precisely about this Kentucky case and I was told by a Kentucky FBI official that he has no knowledge about this case and that it is his strong belief that the Dutch suspicion was just nonsense.”

24. De heer M. heeft in september/oktober 2006 uit verbijstering en verontwaardiging over de wijze waarop hij in de strafprocedure van aangever als crimineel is neergezet, inmiddels in Israël aan één van de belangrijkste experts ter wereld op het gebied van signaal- en telecom-analyse, de opdracht gegeven het betreffende gesprek A-3-24/nr. 038 nader te onderzoeken.

De uitkomsten van dat onderzoek van deze onafhankelijke Israëlische expert, Shlomo Peller, blijken eenduidig de conclusie te schragen dat dit “to make him cold“-gesprek op meerdere wijzen is gemanipuleerd. Ook als het gesprek, zoals gesuggereerd door de Staat en Broeders, via een akoestisch proces zou zijn gekopieerd, blijkt dat volgens deze expert op geen enkele wijze af te doen aan voormelde conclusie van zijn onderzoek.

Ook de inhoud van dit rapport van de heer S. Peller is alweer geruime tijd bekend aan de Staat en de Voorzitter van het College van Procureurs-Generaal.

Afgetapte telefoongesprekken gemanipuleerd

25. Het bewijs van alle strafbare feiten waarvoor Hüseyin Baybasin door de rechtbank en het hof te Den Bosch is veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf, berust vrijwel uitsluitend op (de samenvattingen van) in het Turks, Koerdisch en Engels gevoerde telefoongesprekken, waaraan aangever beweerdelijk zou hebben deelgenomen en die in het kader van het in september 1997 geopende gvo in zijn strafzaak tot zijn arrestatie eind maart 1998 zouden zijn afgetapt in een Nederlandse tapkamer.

Van meet af aan heeft aangever in zijn strafzaak gesteld dat deze gespreksopnamen waren gemanipuleerd en bovendien deels eerder dan 1997 resp. niet via het Nederlandse telefoonnet waren gevoerd.

Door de rechter-commissaris is vervolgens aan het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) verzocht een aantal geselecteerde telefoongesprekken op manipulatie te onderzoeken. De chief-scientist van het NFI, drs. A.P.A. Broeders, inmiddels

gepromoveerd en hoogleraar in Maastricht, heeft vervolgens een zgn. “integriteits- en authenticiteitsonderzoek” verricht. Hij heeft daarbij gemeend te kunnen volstaan met een zgn. auditief onderzoek, d.w.z. het via een koptelefoon afluisteren van de betreffende audio-opnamen. Hij heeft op grond daarvan geconcludeerd dat er geen aanwijzingen voor manipulatie waren, ook al waren er ook al door hem diverse onregelmatigheden geconstateerd die hij niet kon verklaren. Daarover ter zitting bij het hof ondervraagd, kwam hij met antwoorden als:

*“Praktisch gesproken betekent het dat je technisch gezien heel veel kunt doen met audio-opnamen. **De vraag of dat al of niet gebeurd is, kun je als deskundige eigenlijk niet beantwoorden.** Ik kan het niet uitsluiten, maar ik acht het in casu hoogst onwaarschijnlijk.”* (p. 33 van het proces-verbaal van verhoor)

“Het soort klikken dat afkomstig is van opname- en wiskoppen kun je met enige ervaring herkennen. Daarnaast zijn er een soort klikjes waarvan hier sprake is. Die klikjes, waarvan het niet altijd geheel duidelijk is waar die vandaan komen, hoor je in vele telefoongesprekken. De klikken zijn niet te relateren aan handelingen gericht op manipulatie. Ik heb geen indicaties die wijzen op manipulatie. Ik kan niets uitsluiten, ik kan niet bewijzen dat iets niet bestaat” (p. 36 van het proces-verbaal van verhoor)
Bij vele vergelijkbare vragen over onverklaarbare klikgeluiden verwijst Broeders vervolgens systematisch naar dit antwoord op vraag 15.

*“Naar maar idee was het duidelijk dat het een periodiek geluid was waar een mechanisme achter zit. **Indien een geluid niet is te traceren dan houdt het op, ik zou niet weten hoe ik dat verder moet onderzoeken.**”* (p. 40 van het proces-verbaal van verhoor)

*“Als het gesprek geen aanleiding gaf tot een abrupt einde, dan gaf ik daar geen opmerking over. Als dat niet het geval is, kan ik alleen zeggen dat het gesprek plotseling stopt. **Daar valt niet veel aan te onderzoeken. We hadden het vermoeden dat het met de tapkamer te maken had. Daar is geen systematisch onderzoek naar gedaan.**”* (p. 40 van het proces-verbaal van verhoor)

“Ik heb er geen verklaring voor kunnen vinden, ook niet in de zin van manipulatie. Het komt vaker voor bij digitale gesprekken. Ik vermoed een artefact van de tapcentrale.” (p. 40/41 van het proces-verbaal van verhoor)

*“Bij een optical disk kun je via het productienummer de datum van de disk wel checken, maar het is niet te checken wanneer de opname heeft plaatsgevonden. **Ik kan zo geen enkel technisch onderzoek bedenken waarmee de datum van het gesprek te achterhalen zou zijn.**”* (Call Detail Records?!, opstellers aangifte)

Als antwoord op een vraag die luidde: U heeft in een buitengewoon groot aantal gevallen als uw conclusie aangegeven dat bepaalde geluiden of andere constateringën “geen steun zouden geven aan de stelling dat er zou zijn gemanipuleerd”. Waarom hebt u in geen enkel geval aangegeven waarom deze zaken geen steun geven aan die stelling? :

“Voor al die gevallen geldt dat de gebeurtenissen of verschijnselen zijn van het type die steun geeft aan die stelling.” (p. 41 van het proces-verbaal van verhoor)

In bovenstaande citaten zijn eventuele spel- en taalfouten, resp. onbegrijpelijke zinsneden gehandhaafd, zoals deze voorkomen in het proces-verbaal van verhoor.

26. Toen het bij de verdediging vervolgens begon te dagen, onder meer via contacten met de eerdergenoemde J.M. van de Ven, dat er ook nog de methode van signaal- en telecom-analytisch onderzoek bestond, maar dat Broeders daarvan (ten onrechte) geen gebruik had gemaakt, heeft zij nog vergeefs getracht, middels een aantal verzoeken aan het hof, om ook dat signaal- en telecom-analytisch onderzoek te laten verrichten, welke verzoeken vervolgens alle zijn afgewezen. Daarbij dient te worden bedacht dat de verdediging dat signaal- en telecom-onderzoek niet zelfstandig kon laten verrichten, omdat zij – anders dan de Staat – niet beschikte over het originele tap-materiaal, dat immers vereist is voor een dergelijke deugdelijke signaal- en telecom-analyse.

Nieuwe onderzoeksresultaten

27. Na het arrest van het hof zijn op initiatief van aangever nieuwe deskundigenonderzoeken verricht op eerder door de rechter-commissaris aan de verdediging ter beschikking gestelde cassettebanden waarop een selectie van de als bewijs gepresenteerde gespreksopnamen was gekopieerd. Het betreft onderzoeken door drie verschillende, onderling onafhankelijke deskundigen op het gebied van telecommunicatie en digitale onderzoekstechnieken, waaronder signaal-analyse. Het onderzoek van drs. A.P.A. Broeders van het NFI had zich, als gezegd, beperkt tot een zogenaamd auditief integriteits- en authenticiteitsonderzoek op audio-kopieën van de originele digitale gegevens, de zgn. optical disks, en de moederbanden, dus het met een koptelefoon afluisteren van de op audiobanden gekopieerde Koerdische, Turkse en Engelse gesprekken. De onderzoeken zijn vastgelegd in drie rapporten, te weten:
1. deskundigenrapport 11 april 2003 van Barry G. Dickey,
 2. onderzoeksrapport d.d. 27 juni 2004 van ing. J.W.M. van de Ven,
 3. onderzoeksverslag d.d. 6 december 2004 van Dr. John Beerends, TNO Telecom te Delft.
28. Het eerste onderzoek dateert van 11 april 2003 en betreft een onafhankelijk nieuw signaal-analytisch onderzoek van enkele van de gespreksopnamen door de forensisch onderzoeker Barry G. Dickey, lid van het American College of Forensic Examiners en de Audio Engineering Society (Expert Report of April 11th 2003 of Barry G. Dickey, DABRE). De heer Barry G. Dickey was aanbevolen aan de verdediging van aangever door een medewerker van de Amerikaanse ambassade te Den Haag, bij wie deze onderzoeker bekend stond als buitengewoon gekwalificeerd en betrouwbaar. Dickey deed ook regelmatig onderzoeken ten behoeve van de F.B.I. en Amerikaanse officieren van justitie. Dickey onderzocht drie door het hof voor het bewijs gebruikte

“telefoongesprekken”: te weten de op de cassettebanden met de nummers 004-95A en 004-95B, 140 en 038 aangeduide gesprekken, welke eerder ook auditief door Broeders waren onderzocht.

Dickey komt tot de conclusie dat de opnamen van de door hem onderzochte gesprekken diverse onverklaarbare onregelmatigheden vertonen. Over de gespreksopnamen 004-95 en 140 zegt hij dat deze “*several anomalies*” vertonen, welke “*are consistent with alteration*”. Hij geeft aan dat

“A complete authenticity examination of the original recording and the device utilized to create it would provide further confirmation of the inconsistencies listed above.”

(pp. 2, 3 en 5 van het rapport)

Zijn onderzoeksresultaat met betrekking tot gespreksopname 038 luidt:

“Examination of QA-1:038 disclosed several anomalies, which require examination of the original recording and device utilized (---)”.

Het hof benoemt onder meer deze drie gesprekken uitdrukkelijk tot essentiële bouwsteen voor het bewijs van de feiten 1, respectievelijk 2 en 3 (arrest d.d. 30 juli 2002, p. 28, sub rov 10.6.1, p.29, sub 10.6.2 respectievelijk p. 30, sub 10.6.3).

29. Aangever heeft anderhalf jaar later ook TNO Telecom te Delft verzocht om signaalanalyse te verrichten op het aan de verdediging ter beschikking gestelde opnamemateriaal van de voor het bewijs gebruikte gespreksopnamen. Dit onderzoek is uitgevoerd door Dr. John Beerends, aldaar werkzaam. Een voorlopige samenvatting van Beerends onderzoeksbevindingen is neergelegd in een onderzoeksverslag van 6 december 2004 en luidt:

“In de digitale kopieën zijn op veel punten kliks en stiltes te horen waarvan de oorsprong niet duidelijk is. (---) Het is dan ook noodzakelijk dat het oorspronkelijke materiaal, inclusief de nadere gespreksgegevens zoals die bij het tappen worden opgeslagen, de zogenaamde Call Detail Records, beschikbaar wordt gesteld voor een nadere analyse.” (p. 2 van het rapport)

30. Op grond van de eerdere verontrustende conclusies is in 2004 een uitgebreid signaal en telecommunicatie analytisch onderzoek verricht door ing. J.W.M. van de Ven op alle eerder auditief door Broeders onderzochte gesprekken alsmede enkele andere door het hof als bouwsteen voor het bewijs gebruikte gesprekken. Dit onderzoek is neergelegd in een rapport van 27 juni 2004.

De nieuwe gegevens die uit dit signaal en telecommunicatie analytisch onderzoek naar voren zijn gekomen zijn ronduit schokkend en volstrekt in tegenspraak met de eerdere conclusies van het auditieve onderzoek van Broeders. Voor de betreffende onderzoeksresultaten van Van de Ven wordt verwezen naar zijn rapport. Van een

groot aantal door het hof aan het bewijs ten grondslag gelegde, beweerdelijk in Nederland afgeluisterde telefoongesprekken, wijst signaal-analytisch en telecommunicatie onderzoek uit, dat ze lijken te zijn samengesteld uit meerdere originele gesprekken en niet door een Nederlandse tapkamer van het Nederlandse telefoonnet getapt kunnen zijn. Hij concludeert hierover:

I.

Het opkomen van een zogenaamde AGC midden in een gepretendeerd doorlopend telefoongesprek, zoals waargenomen in mijn analyse van in ieder geval vijf gesprekken (zie sub 2, sub 5, sub 6, sub 11 en sub 13 van mijn onderzoeksbevindingen), kan niet anders betekenen dan dat midden in bedoelde gesprekken wordt aangevangen met nieuwe communicatie ná het opzetten van een nieuwe GSM-verbinding. De enige verklaring voor dit verschijnsel kan zijn dat het gepretendeerde doorlopende telefoongesprek uit meerdere (onderdelen van) telecommunicatieverbindingen bestaat. Op de onderzochte bandopname wordt het gesprek als één consistent telefoongesprek gepresenteerd. Dit is telecommunicatie technisch onmogelijk. Uitgaande van de onderzochte kopieopname als weergave van de werkelijkheid, is hier sprake van een meer dan sterke aanwijzing voor manipulatie, dat wil zeggen het aan elkaar plakken, van oorspronkelijk opnamemateriaal.

II.

Dat de kiestoon in diverse gesprekken 450 respectievelijk 400 Hz bedraagt en niet 425 Hz zoals vastgelegd voor de Nederlandse telefonie-infrastructuur, geeft aan dat deze gesprekken niet van het Nederlandse telefoonnet afkomstig kunnen zijn (zie sub 15, sub 16, sub 17, sub 20, sub 22, sub 23, sub 24, sub 26, sub 28, sub 31, sub 32 van mijn onderzoeksbevindingen). Dit is onverklaarbaar in relatie tot het feit dat de betrokken gesprekken worden gepresenteerd als zijnde getapt van het Nederlandse telefoonnet.

III.

Vele gespreksopnamen vertonen een frequentie onder de 300 en boven de 3400 Hz (zie de sub 8 t/m 14 en sub 15 t/m 26 en sub 28 van mijn onderzoeksbevindingen beschreven gesprekken). Deze opnamen vallen daarmee buiten de telefoonband-frequentie. Dit houdt in dat zij niet rechtstreeks afkomstig kunnen zijn van enige telefoon-infrastructuur, dat wil zeggen dat zij niet afkomstig kunnen zijn van een via een tapkamer afgetapte telecommunicatie. Ook dit verschijnsel is onverklaarbaar in relatie tot de pretentie dat alle gespreksopnamen kopieën van via de infrastructuur afgeluisterde telefoongesprekken betreffen. Het verschijnsel dat toch het opkomen van een AGC signaal voorkomt, is daarom uitsluitend verklaarbaar uit de omstandigheid dat het betreffende gesprek direct op een telefoontoestel is afgeluisterd.

IV

In een tweetal geanalyseerde gesprekken is sprake van een zodanig goede signaal-ruisverhouding dat het niet kan gaan om via het GSM-netwerk afgeluisterde telefoongesprekken (zie de sub 2 en sub 7 van mijn onderzoeksbevindingen beschreven gesprekken) Een ander gesprek (beschreven sub 6 van mijn onderzoeksbevindingen) laat eerst het opkomen van de AGC zien op het moment dat de inbellende gesprekspartner naar de gebelde afgeluisterde persoon begint te spreken. Dit impliceert dat de afgeluisterde persoon op een vaste telefoonaansluiting moet zijn gebeld door een derde die wel van een GSM-aansluiting gebruik maakte. Het gaat hier om verschijnselen die onverklaarbaar zijn in relatie tot de pretentie dat deze gesprekken zijn afgetapt van door Baybasin gebruikte GSM-aansluitingen.

V

De sub 28 van mijn onderzoeksbevindingen geanalyseerde gespreksopname laat duidelijk overspraak horen. Dit is niet mogelijk bij digitale centrales welke in Nederland zijn ingevoerd in de periode tussen 1975 en 1996. Ook dit verschijnsel moet onverklaarbaar worden genoemd in relatie tot de aanname dat dit gesprek in november 1997 van het Nederlandse telefoonnet is afgetapt.

VI

In diverse onderzochte gesprekken is op meerdere momenten een totale afwezigheid van signaal waarneembaar. De sub 2, sub 30 en sub 32 van mijn onderzoeksbevindingen beschreven gesprekken vormen hiervan zeer sterke voorbeelden. Iedere wegval van signaal kan op zich een aanwijzing vormen voor een knip&plak moment in de opname. Definitieve uitspraken hierover kan ik echter niet doen zonder deze in de kopieopnamen waargenomen onregelmatigheden nader te hebben onderzocht op de originele gegevensdragers. Zolang men niet de beschikking heeft over het originele signaal zoals opgeslagen op Optical Disk of Spoelen Band blijft het namelijk onmogelijk definitief uitsluitsel te geven over de vraag of de afwezigheid van signaal een gevolg is van manipulatie of dat deze slechts een gevolg is van technische onvolkomenheden welke zijn opgetreden tijdens het tapproces dan wel het kopieerproces. Een objectieve vergelijking met het originele signaal is dan immers uitgesloten.” (rapport d.d. 27 juni 2004 van J.W.M. van de Ven, pp. 52 t/m 54)

Gespreksopname 004-94A/004-95B

31. De onderzoekers Dickey, Beerends en Van de Ven zijn het gezien hun rapportages met name roerend eens over de midden in de gespreksopname 004-94A/004-95B met het blote oor duidelijk hoorbare schakelklikken. Hun signaal-analytische onderzoeken leveren feiten op die op dit punt tot een conclusie leiden welke

teggengesteld is aan die van Broeders in het door het hof aan de bewezenverklaring ten grondslag gelegde onderzoeksrapport.

Het onderzoeksresultaat van het auditieve onderzoek van drs. A.P.A. Broeders van het gesprek 004-95A/004-95B (gevoerd op 9 november 1997 te 22.53 uur en in het Nederlands samengevat als tapgesprek A-1-4) is te vinden in zijn onderzoeksrapport van 22 december 2000 sub 11. Zijn conclusie was op grond van het beluisteren van dit in de Turkse taal gevoerde telefoongesprek

“Er is geen steun voor de stelling dat er uit meer gesprekken één gesprek is samengesteld. Wel is er (op tijdstip $t = ca. 24$ minuten gemeten vanaf het begin van het gesprek) sprake van een controle van de batterij van één van de gebruikte telefoontoestellen waardoor mogelijk de indruk kan ontstaan dat er een nieuw gesprek begint (zie bijlage1). De klikgeluiden geven geen steun aan de stelling dat er sprake is van manipulatie van de opname”. (p. 6 van het onderzoeksrapport d.d. 22 december 2000 van drs A.P.A. Broeders)

In bedoelde bijlage 1 bij het rapport meldt Broeders over bedoelde klikgeluiden:

“Er is een geluid hoorbaar dat er op wijst dat K. mogelijk met zijn telefoon schudt” (p. 16)

32. Het signaal-analytisch onderzoek van dezelfde gespreksopname door Barry G. Dickey dat na het arrest van het hof heeft plaats gevonden onderschrijft deze auditieve analyse van Broeders niet, integendeel.

Hij noteert in zijn rapport van 15 april 2003 over de gespreksopname 004-95A:

“Examination of QA-1 : 004-95A yielded several suspicious events. Abrupt speech patterns were noted in association with verbal dialogue.(---) Of particular interest are the events located at {00:15:01.268} and {00:15:32.512}. Waveform and spectrographic examination confirm these events are consistent with alteration/editing of recorded material (---) Patterns associated with AGC were observed”. (rapport van Dickey, p. 2)

Over het als gespreksopname 004-95B opgenomen deel van het gesprek beschrijft hij dezelfde “suspicious events” en “patterns associated with AGC” en:

“Waveform and spectrographic examination at {00:01:55.224} verified parameters consistent with alteration/editing of recorded material”. (rapport van Dickey, p. 3)

33. Over hetzelfde gesprek 004-95A/004-95B schrijft Van de Ven in zijn rapport van 27 juni 2004 op grond van zijn signaal en telecommunicatie analyse het volgende:

**“Gesprek gedateerd 9 november 1997 te 22.53 uur –
gesprek 4 en 95 volgens weergave verbalisant op de audioband X2 X3A
voortzetting gesprek –
gesprek 11 volgens onderzoek Broeders. (---)**

“Het gerammel bestaat in feite uit zeven hoorbare klikken. Nader signaal-analytisch onderzoek van deze klikken toont een duidelijk harmonisch frequentie-patroon aan zoals beschreven in de telefonie-communicatie voor DTMF-systemen voor de signalen van de kiesprocedure voor het opstarten van een telefoongesprek. Dit wijst m.a.w. - anders dan Broeders in zijn rapport suggereert – op de aanvang van een nieuw gesprek op dat moment. Deze analyse wordt bevestigd doordat direct na bedoelde klikgeluiden het signaal wordt waargenomen van het inkomen van een zogenaamde AGC. Het opkomen van een AGC zien we alleen maar op het moment dat een nieuwe telefooncommunicatie wordt aangevangen. Wanneer er sprake zou zijn geweest van het schudden van batterij of telefoon, zoals Broeders in zijn rapport suggereert, dan zou er een zogenaamde excitatie te zien zijn van een signaalbron welke een random verdeeld spectrum oplevert. Hiervan is in casu geen sprake. De analyse toont in tegendeel gepaarde frequenties ofwel een dual tone (zie bijlage 10, DTMF-decoder volgens internationale standaard).”

34. John Beerends van TNO Telecom te Delft schrijft over zijn onderzoek van dit gespreksfragment 004 en 95 in zijn voorlopige onderzoeksverslag van 6 december 2004:

“In de digitale kopieën zijn op veel punten kliks en stiltes te horen waarvan de oorsprong niet duidelijk is. Van alle analyses zijn de belangrijkste aanwijzingen die mogelijk steun geven aan de stelling dat er manipulatie heeft plaats gevonden te vinden in het gesprek dat wordt aangeduid met “004 en 95” welke aan Bakker Schut cs. is gepresenteerd als één gesprek. Aan het begin van deze opname wordt gezegd “gesprek nummer 4 als mede 95” wat de indruk wekt dat deze opname is samengesteld uit twee gesprekken. Verder zijn midden in deze opnames een zevental harde klikken te horen die sterke overeenkomst vertonen met klikken die optreden aan het begin van een groot aantal andere gesprekken. Deze laatste klikken zijn te horen nog voordat het eigenlijke telefoon gesprek tussen gesprekspartijen is begonnen. Tevens is er een groot verschil in ruis niveau voor en na de eerste klik van de zeven klikken. De verklaring zoals die door Broeders wordt gegeven in zijn rapportage, dat het hier een controle van de batterijen betreft, lijkt onwaarschijnlijk. De gezamenlijke argumenten geven mogelijk steun aan de stelling dat er manipulatie heeft plaats gevonden.”

Daadwerkelijk uitsluitel over de vraag of manipulatie heeft plaats gevonden kan volgens Beerends echter alleen maar worden verkregen door signaal analytisch onderzoek op het oorspronkelijke opname materiaal. Een dergelijk onderzoek zal zijn inziens moeten worden gecombineerd met een analyse van de nadere gespreksgegevens zoals die bij het tappen worden opgeslagen, de zogenaamde Call Detail Records.

35. Een dergelijk signaal-analytisch onderzoek op het oorspronkelijk opname materiaal in combinatie met een analyse van de Call Detail Records heeft nooit plaats gevonden door drs. A.P.A. Broeders op wiens onderzoeksbevindingen het hof zich in zijn arrest van 30 juli 2002 bij uitsluiting heeft gebaseerd. Broeders onderzoek heeft zich beperkt tot het afluisteren van audio-kopieën van het oorspronkelijke materiaal. Zijn verklaring van de zeven harde, duidelijk met het blote oor waarneembare klikken in gespreksopname 004/95 worden door TNO Telecom op basis van signaal-analytisch onderzoek onwaarschijnlijk genoemd. De forensisch onderzoeker Dickey noemt de door hem in deze gespreksopname met behulp van signaal analyse gevonden onregelmatigheden “*consistent with alteration/editing of recorded material*”. En volgens het signaal-analytisch onderzoek van Van de Ven duiden de zeven harde schakelklikken midden in het gesprek, welke door Broeders werden verklaard uit ‘*het schudden met de mobiele telefoon*’, op het opstarten van een nieuw telefoongesprek.

Kort Geding, hoger beroep Kort Geding en Bodemprocedure, alle erop gericht om toegang te krijgen tot het oorspronkelijke tapmateriaal

36. Onder meer op basis van het bovenvermelde rapport van Dickey en enkele voorlopige (deel)rapporten van J.W.M. van de Ven en de telecommunicatie-expert J. Kuylman (al deze rapporten daterend van ná de veroordeling van aangever door het Hof te Den Bosch) heeft aangever via een kort geding tegen de Staat in september 2003 getracht te bereiken dat de oorspronkelijk getapte gespreksopnamen, althans de aan het bewijs ten grondslag gelegde gesprekken, aan hem zouden worden verstrekt om deze door (een) onafhankelijk(e) deskundige(n) te laten onderzoeken, alsmede om toegang te verlenen tot het tapsysteem (inclusief uitluister-unit) waarmee de in de strafzaak tegen Baybasin gebruikte telefoongesprekken op optical disks zijn opgenomen, teneinde ook daaraan nader technisch onderzoek te laten verrichten. Dit op onrechtmatige daad gebaseerde verzoek om aangever in staat te stellen, kort gezegd: tot contra-expertise, is door de Voorzieningenrechter mr. J. Holtrop in Den Haag afgewezen met een beroep op het zgn. “gesloten stelsel van rechtsmiddelen”. Uit dit leerstuk leidde mr. Holtrop af dat er geen plaats meer was voor een toetsing ter zake door de civiele rechter, nu de strafrechter tot in hoogste instantie vergelijkbare verzoeken tot het (kunnen laten) verrichten van “contra-expertise” had afgewezen, ook al lagen er nieuwe rapportages waarmee hof en Hoge Raad in hun beoordeling van de zaak Baybasin nog geen rekening hadden kunnen houden. Het hof te Den Haag sloot zich bij arrest van 7 oktober 2004 in hoger

beroep zonder veel mitsen en maren bij dit standpunt aan, ondanks het feit dat inmiddels ook het uitvoerige en schokkende rapport van juni 2004 van J.W.M. van de Ven beschikbaar was gekomen en aan het Hof te Den Haag was overgelegd. In het arrest van het Haagse Hof werd zelfs met geen woord ingegaan op dit rapport.. Vervolgens is aangever bij dagvaarding van 10 augustus 2004 een bodemprocedure begonnen tegen de Staat en Broeders bij de Haagse rechtbank, waarin onder meer dezelfde vordering als in kort geding – kort samengevat: afgifte van resp. “inzage” in de taps – werd gesteld. Ook in deze zaak heeft de rechtbank zich – ondanks alle nieuwe gegevens waaronder voormeld rapport van TNO-Telecom – bij incidenteel vonnis van september 2005 aangesloten bij de oordelen in kort geding.

Ten slotte heeft aangever de laatste jaren tot heden aan de Voorzitter van het College van Procureurs-Generaal verzocht, steeds naar aanleiding van (alle) nieuwe gegevens, zoals hierboven kort samengevat, om het strafrechtelijk onderzoek in de strafzaak tegen Baybasin te heropenen, resp. om afgifte van het voor bewijs gebruikte tapmateriaal, resp. om nader onderzoek te (laten) doen naar strafbare feiten binnen het OM dan wel onder verantwoordelijkheid van het OM gepleegd jegens aangever. Op geen van deze verzoeken is de Voorzitter tot op heden ingegaan, zelfs niet nu binnenkort een wettelijk recht op contra-expertise voor de verdediging in strafzaken zal worden ingevoerd.

Sinds 2000 heeft de verdediging van Baybasin derhalve in talloze procedures vergeefs getracht, zoals hierboven kort samengevat, om contra-expertise op de getapte telefoongesprekken te kunnen laten uitvoeren. De “heiligverklaring” door de rechterlijke macht en het O.M. van de rapportage van drs. A.P.A. Broeders van het NFI heeft dat verhinderd, hetgeen – naar de overtuiging van de verdediging – de voornaamste reden is voor een rechtsdwaling die uniek is in de Nederlandse strafrechtspleging en die heeft meegebracht dat een onschuldige via een zuiver politieke strafzaak thans reeds op de kop af negen jaar, waarvan zes jaar in isolatie in de EBI, in detentie heeft doorgebracht.

Wel heeft de Voorzitter van het College van Procureurs-Generaal nog recentelijk laten weten (volstrekt overbodig omdat dat natuurlijk aan de verdediging bekend is), dat het aan Hüseyin Baybasin vrij staat om eventuele aangiften te doen van jegens hem ter zake gepleegde strafbare feiten.

Daartoe zal aangever hierbij overgaan.

37. Als hier herhaald en ingelast moet worden beschouwd de concept-aanvraag tot herziening in de strafzaak van Hüseyin Baybasin.

CONCLUSIE

38. Uit al het voorgaande moet worden geconcludeerd dat door (diverse) Nederlandse en Turkse ambtenaren misdrijven jegens aangever zijn gepleegd, althans dat een ernstige verdenking daaromtrent is gegeven.
Bij deze aangifte zal aangever zich voorshands beperken tot Nederlandse ambtenaren, mede omdat uit voormelde Turkse rapportage kan blijken dat de Turkse staat (onder meer) strafrechtelijke stappen zal ondernemen en (deels) reeds heeft

ondernomen tegen de zich in Turkije bevindende Turkse ambtenaren die zich aan misdrijven jegens Baybasin schuldig hebben gemaakt.

39. De jegens Baybasin gepleegde misdrijven zijn alle een sequeel van (geheime) afspraken tussen Nederland en Turkije uit 1996/1997, teneinde (aldus de toenmalige Turkse minister-president Tansu Ciller) Baybasin “het zwijgen op te leggen”. Onduidelijk is (nog) of en in hoeverre de toenmalige Nederlandse minister van justitie mevrouw mr. Winnie Sorgdrager persoonlijk was betrokken bij het maken resp. uitvoeren van voormelde (geheime) afspraken ten aanzien van de vervolging van Hüseyin Baybasin.

Vast staat echter dat in ieder geval de justitie-ambtenaar Joris Demmink (thans als Secretaris-Generaal de hoogste ambtenaar op het ministerie van justitie) aan het begin staat van de keten van de jegens Baybasin gepleegde misdrijven, zulks teneinde te voorkomen dat hij – Demmink – in Turkije ter zake van pedofilie zou worden vervolgd.

Voorts staat vast, althans is het hoogst aannemelijk op grond van voormelde rapportage, dat mr. J. Demmink de misdrijven jegens Baybasin heeft gepleegd samen en in vereniging met de officier van justitie mr. H.M.P. Hillenaar als directe uitvoerder.

Tegen de vele bij een en ander betrokken andere (Nederlandse) ambtenaren, die misdrijven jegens Baybasin hebben gepleegd (zoals met name ook de tolken/vertalers van de voor het bewijs gebezigde telefoongesprekken), zal hierna aangifte worden gedaan in de vorm van aangifte tegen NN, aangezien hun identiteit voorshands nog onvoldoende vast staat.

AANGIFTE

- I. tegen **mr. J. Demmink**, Secretaris-Generaal van het Ministerie van Justitie,

ter zake van:

1. pedofilie, als strafbaar gesteld in de artt. 244 en 245 jo. art. 5 van het Nederlandse Wetboek van Strafrecht, meermaals gepleegd sinds ten minste 1990 in Turkije en andere landen;
2. uitlokking resp. (mede)plegen van opzettelijke en wederrechtelijke vrijheidsberoving van Hüseyin Baybasin, als strafbaar gesteld in de artt. 282 en 282a, jo. art. 44 Wetboek van Strafrecht, gepleegd vanaf 1995 in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland, alsmede van al die misdrijven die sinds 1995 jegens Baybasin zijn gepleegd in Nederland en/of elders en die (als uitgelokt en/of medegepleegd door mr. J. Demmink) in direct verband staan met voornoemde misdrijven, zoals bijvoorbeeld (maar niet uitsluitend) meened, valsheid in geschrifte, schending van geheimen, misdrijven tegen het leven gericht, mishandeling en ambtsmisdrijven;
3. deelneming aan een criminele organisatie die tot oogmerk had en heeft het plegen van misdrijven jegens aangever, als strafbaar gesteld in art. 140 jo. 44 WvSr, gepleegd vanaf 1995 tot heden, in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland;

- II. tegen **mr. H.M.P. Hillenaar**, officier van justitie,

ter zake van:

1. uitlokking resp. (mede)plegen van opzettelijke en wederrechtelijke vrijheidsberoving van Hüseyin Baybasin, als strafbaar gesteld in de artt. 282 en 282a, jo. art. 44 Wetboek van Strafrecht, gepleegd vanaf 1995 in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland, alsmede van al die misdrijven die sinds 1995 jegens Baybasin zijn gepleegd in Nederland en/of elders en die (als uitgelokt en/of medegepleegd door mr. H.M.P. Hillenaar) in direct verband staan met voornoemd misdrijf, zoals bijvoorbeeld (maar niet uitsluitend) meeneed, valsheid in geschrifte, schending van geheimen, misdrijven tegen het leven gericht, mishandeling en ambtsmisdrijven;
2. deelneming aan een criminele organisatie die tot oogmerk had en heeft het plegen van misdrijven jegens aangever, als strafbaar gesteld in art. 140 jo. 44 WvSr, gepleegd vanaf 1995 tot heden, in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland;

III. tegen NN,

ter zake van:

1. uitlokking resp. (mede)plegen van opzettelijke en wederrechtelijke vrijheidsberoving, alsmede van alle overige jegens Baybasin sinds 1995 in en buiten Nederland gepleegde misdrijven in het kader van bovenvermeld complot, zoals bijvoorbeeld (maar niet uitsluitend) meeneed, valsheid in geschrifte, schending van geheimen, misdrijven tegen het leven gericht, mishandeling en ambtsmisdrijven.
2. deelneming aan een criminele organisatie die tot oogmerk had en heeft het plegen van misdrijven jegens aangever, als strafbaar gesteld in art. 140 jo. 44 WvSr, gepleegd vanaf 1995 tot heden, in Nederland, Turkije, Duitsland en Engeland;

Aangever verzoekt hierbij de bevoegde Nederlandse justitiële en politieke autoriteiten ter zake met spoed al het nodige te ondernemen.

Amsterdam, 2 april 2007

Namens aangever Hüseyin Baybasin

(mr. P.H. Bakker Schut)

(mr. A.G. van der Plas)